

vsakem oglu se zadene ob enega ali še več. Toda ti še niso najhujši. V razkošnih palačah, v žametu in svili, ob polnih mizah in ob penečem šampanjcu žive najgnusnejše pijavke in pijejo našo kri. In zato prepovedi o ustanovitvi delavskih društev, zato barikade na pot vsaki omiki. Na pomoč siromakom!

Ko je dospel Podlipnik v prodajalno in vprašal po šefu, ga ni bilo več tam. Odšel je bil takoj za njim, in ni ga bilo potem več na izpregled tisti dan . . .

(Dalje prihodnjič.)

Vojeslav Molè:

Sejavec.

Pomladna pesem.

Sejavec stopa čez njivo. Rano jutro je. Čez sinje gore, kjer se budijo iz zamišljenih sanj ečni lesovi, je razlilo solnce v svet morje bleska, da trepečejo pod njegovimi žarečimi valovi obzorja in se lesketa v daljini srebrni pas reke, zastor s komaj vidnim meglenim pajčolanom. Na bližnjem holmu se je prebudila dobrava in zazvenela v ptičjih pesmih. A kjer se beli v zelenem bregu vaška cerkev, je zadrhtelo v stolpu in zaplulo skoz sveži vzduh nad strehami nizkih koč v smejoča se razorana polja: zvoni jutranji zvon, poje jutranjo molitev.

Čez razorano njivo stopa sejavec. Solnce ga obsija, stopa kakor svetnik, obdan od zlatega bleska, čez vonjajoče sočne brazde. Zemlja diši vseokrog, njiva trepeta kakor mlada, ljubeča žena. In čez njo stopa človek in seje v njeno telo svoj trud in znoj, svoje upanje in bodočnost. In zemlja poje in se smeje; visoko gori pod nebom zveni odmev njene pesmi, nekje pod solncem vriska škrjanček.

In sejavec stopa čez njivo. Z božansko kretnjo iztega desnico, odpira dlan in iz nje padajo semena na vlažne grude. Brez nehanja padajo in zemlja jih sprejema vase in se spaja z njimi.

Smeje se jutro, šumijo v gorah prebujeni lesovi, vriska zemlja.

In kakor bog stopa v solncu sejavec čez njive in seje, seje življenje.

